A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2015. december 11.*

„EMVA — Finanszírozásból kizárt kiadások — Vidékfejlesztés — Egyszeri pénzügyi korrekció — Használt gépek és berendezések vásárlására fordított kiadások támogathatósága — A mikro-, kis- és középvállalkozásokra vonatkozóan eltérést engedő rendszer — Az 1974/2006/EK rendelet 55. cikkének (1) bekezdése”

A T-124/14. sz. ügyben,

a **Finn Köztársaság** (képviselik: J. Heliskoski és S. Hartikainen, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Aalto, J. Aquilina, P. Rossi és T. Sevón, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) Garanciarészlege, az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) terhére a tagállamok által kifizetett egyes kiadásoknak az európai uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló, 2013. december 12-i 2013/763/EU bizottsági végrehajtási határozat (HL L 338., 81. o.) annyiban történő megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, amennyiben ez a határozat a Finn Köztársaság bizonyos kiadásainak az EMVA terhére történő uniós finanszírozását az uniós szabályoknak való meg nem felelés miatt 927 827,58 euró összegben kizárja,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: M. Prek elnök, I. Labucka és V. Kreuschitz (előadó) bírák,

hivatalvezető: C. Heeren tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. június 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: finn.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 Az Európai Bizottság 2011. május 23. és 27. között a „mikrovállalkozások létrehozása és fejlesztése” című M312 intézkedésre vonatkozóan helyszíni ellenőrzést végzett Finnországban (RD1/2011/805/FI. sz. vizsgálat).

2 2011. szeptember 9-én a Bizottság közölte a finn hatóságokkal a helyszíni ellenőrzést követő megállapításait az 1290/2005/EK tanácsi rendeletnek a kifizető ügynökségek és más testületek akkreditációja és az EMGA és az EMVA számláinak elszámolása tekintetében történő alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2006. június 21-i 885/2006/EK bizottsági rendelet (HL L 171., 90. o.) 11. cikkének (1) bekezdése szerint. E tájékoztatásban a Bizottság kifejtette azon okokat, amelyek alapján úgy véli, hogy a finn hatóságok a vidékfejlesztési kiadások finanszírozása keretében a 2007. évi időszaktól kezdve nem tartották be az uniós jog bizonyos követelményeit, így az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló 1698/2005/EK tanácsi rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2006. december 15-i 1974/2006/EK módosított bizottsági rendelet (HL L 368., 15. o.) 55. cikkének (1) bekezdéséből eredő követelményeket, és felkérte az említett hatóságokat azon feltételek meghatározására, amelyek szerint a használt berendezések vásárlására fordított kiadásokat támogathatónak ítélték meg. Ezenkívül a Bizottság kifogásolta a vidékfejlesztési támogatási intézkedésekre vonatkozó ellenőrzési eljárások, valamint a kölcsönös megfeleltetés végrehajtása tekintetében az 1698/2005/EK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2006. december 7-i 1975/2006/EK bizottsági rendelet (HL L 368., 74. o.) 26. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében az egyes használt berendezések vásárlásához kapcsolódó költségek indokoltságának hiányos ellenőrzését.

3 A Finn Köztársaság a 2011. november 3-i levelében azt válaszolta a Bizottságnak, hogy véleménye szerint az uniós jogszabályoknak, így többek között az 1974/2006 rendelet 55. cikkének megfelelően járt el, mivel ez a cikk felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy megállapítsák azokat a feltételeket, amelyek mellett a használt berendezések vásárlása támogatható kiadásnak minősül. Finnország ezzel a lehetőséggel a támogatás nyújtásának feltételeit egyaránt rögzítő 632/2007. sz. rendelet 23. és 35. cikkében élt.

4 A Bizottság a 2012. január 16-i levelében a finn hatóságokat kétoldalú megbeszélésre hívta Brüsszelbe (Belgium), amelyre 2012. február 2-án került sor. A Bizottság a 2012. február 29-i levelében a 885/2006 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerint megküldte az e megbeszélésről készült jegyzőkönyvet a finn hatóságoknak, valamint további információkat kért. E levél 1. mellékletében a Bizottság egyrészt kifejtette azon okokat, amelyek alapján úgy véli, hogy a 632/2007. sz. rendelet összeegyeztethetetlen az 1974/2006 rendelet 55. cikkének (1) bekezdésében meghatározott követelményekkel, másrészt pedig ismételten kifogásolta az egyes használt berendezések vásárlásához kapcsolódó költségek indokoltságának hiányos ellenőrzését.

5 A finn hatóságok 2012. április 27-én benyújtották a 2012. február 2-i megbeszélés jegyzőkönyvével kapcsolatos észrevételeiket és a tájékoztatáskérésre adott válaszaikat.

6 A Bizottság 2013. május 13-án egy május 6-án kelt hivatalos közleményt intézett a finn hatóságokhoz a 885/2006 rendelet 11. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése és 16. cikkének (1) bekezdése szerint, amelyben a 2009. szeptember 9-től 2012. október 15-ig terjedő időszakra nézve 927 827,58 euró összegű pénzügyi korrekciót jelentett be. A Bizottság kifejtette azon okokat, amelyek alapján úgy véli, hogy a finn hatóságok a használt berendezések vásárlásához nyújtott támogatásokat illetően nem tartották be az 1974/2006 rendelet 55. cikkének (1) bekezdésében és az 1975/2006 rendelet 26. cikke (2) bekezdésének d) pontjában előírt követelményeket.

7 2013. június 19-én a Finn Köztársaság a 885/2006 rendelet 16. cikke értelmében egyeztetési kérelmet nyújtott be az egyeztető szervhez. Ez a szerv a 2013. szeptember 5-i levelében tudatta, hogy nem foglal állást a kérelemmel kapcsolatban, mivel a pénzügyi korrekció összege nem éri el az egymillió eurót.

8 A Bizottság a 2013. november 18-i összefoglaló jelentésének 17.1 pontjában kifejtette, hogy egyrészt a finn hatóságoknak a használt berendezések vásárlásának támogathatóságára vonatkozó gyakorlata nem felel meg az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek, mivel a Finn Köztársaság nem határozta meg, és nem indokolta kellően azokat az egyes eseteket, amelyekben a használt berendezések – kivételes jelleggel – az EMVA terhére finanszírozhatók. Éppen ellenkezőleg, a 632/2007. sz. rendelet vonatkozó rendelkezései a használt berendezésekbe történő beruházás általános lehetőségét írják elő, amely berendezések támogathatósága esetről esetre vizsgálandó az „általános gazdasági szempontból legkedvezőbb” opció nem világosan meghatározott kritériuma alapján. Másrészt a Bizottság megállapította, hogy a használt berendezések finanszírozásához kapcsolódó ésszerű költségek vizsgálata hiányos volt, és nem felelt meg az 1975/2006 rendelet 26. cikke (2) bekezdésének d) pontjában meghatározott követelményeknek. Ebből arra következtetett, hogy a használt berendezések vásárlásához nyújtott támogatásokat illetően 100%-os pénzügyi korrekciót kell alkalmazni, ami 927 827,58 eurónak felel meg. A használt berendezések finanszírozásához kapcsolódó ésszerű költségek hiányos vizsgálata kapcsán a Bizottság egy 10%-os, 14 208,31 eurónak megfelelő összegű pénzügyi korrekciót javasolt, amely azonban teljes mértékben leírható az első pénzügyi korrekcióból.

9 2013. december 12-én a Bizottság elfogadta az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) Garanciarészlege, az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) terhére a tagállamok által kifizetett egyes kiadásoknak az európai uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló 2013/763/EU végrehajtási határozatot (HL L 338., 81. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat). Ezt a határozatot a Finn Köztársasággal 2013. december 13-án közölték C(2013) 8743 szám alatt.

10 A megtámadott határozatban a Bizottság a „[2013. november 18-i] összefoglaló jelentés[re]” hivatkozva (a megtámadott határozat (6) preambulumbekezdése) a 2009-től 2012-ig terjedő pénzügyi évek vonatkozásában mint nem támogatható kiadásokat kizárta a Finn Köztársaság által a használt gépek és berendezések vásárlása kapcsán a „Vidékfejlesztés, EMVA, 1. + 3. tengely – beruházásra irányuló intézkedések (2007–2013)” keretében bejelentett kiadásokat. A 927 827,58 euró összegű pénzügyi korrekció „egyszeri”, amennyiben „az [1974/2006] rendelet 55. cikkének való megfelelés hiánya” indokolja. Amennyiben az említett korrekcióra „[a] költségek indokoltságának hibás ellenőrzése [helyesen: hiányos ellenőrzése]” alapján kerül sor, 10%-os, 14 208,31 eurónak megfelelő „átalány” korrekcióról van szó, amelynek azonban nincs „[p]énzügyi hatása” (lásd a megtámadott határozatnak a melléklettel összefüggésben értelmezett 1. cikkét, 98. és 99. o.).

Az eljárás és a felek kérelmei

11 A Törvényszék Hivatalához 2014. február 19-én benyújtott keresetlevelével a Finn Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet.

12 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (negyedik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott.

13 A felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék szóbeli kérdéseire adott válaszaikat a 2015. június 12-én tartott tárgyaláson meghallgatták.

14 A Finn Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozat azon részét, amelyben a Bizottság vele szemben 927 827,58 euró összegben a finanszírozás visszafizetését követeli;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

15 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– a Finn Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A jogvita tárgyáról

16 Keresete alátámasztására a Finn Köztársaság lényegében egyetlen, az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

17 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Finn Köztársaság a válaszában megerősítette, hogy a keresete kizárólag a megtámadott határozatban alkalmazott egyszeri pénzügyi korrekcióra vonatkozik. Ezt a keresetben felhozott megsemmisítési jogalap is alátámasztja, amely az 1974/2006 rendeletnek kizárólag az 55. cikke (1) bekezdésére hivatkozik, nem pedig az 1975/2006 rendelet 26. cikke (2) bekezdésének d) pontjára, amelyen a pénzügyi átalánykorrekció alapul. Következésképpen a jelen jogvita tárgya arra korlátozódik, hogy a Bizottság az említett egyszeri pénzügyi korrekció megalapozása érdekében jogszerűen alkalmazta-e az 1974/2006 rendelet 55. cikkének (1) bekezdését.

18 A Finn Köztársaság úgy véli, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyja az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja (a továbbiakban: első albekezdés) és ugyenezen rendelkezés második albekezdése (a továbbiakban: második albekezdés) közötti összefüggést. Ez a rendelkezés a tagállamoknak széles mérlegelési jogkört biztosít az egyes használt gépek és berendezések támogathatóságának meghatározása terén, mivel a második albekezdés nem határozza meg azokat a kritériumokat, amelyek alapján megállapítható, hogy a használt gépek és berendezések vásárlásához nyújtott támogatás „kellően indokolt”. Az említett rendelet azt sem követeli meg, hogy a tagállamok pontosan meghatározzanak minden egyes olyan esetet, amelyben a használt gépek vagy berendezések vásárlása támogatható. Ezenkívül az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló, 2005. szeptember 20-i 1698/2005/EK tanácsi rendelet (HL L 277., 1. o.) 71. cikke (3) bekezdésének első albekezdése kifejezetten előírja, hogy a kiadások támogathatóságának szabályait nemzeti szinten kell meghatározni. Így a tagállamok feladata azon esetek megállapításához szükséges kritériumok pontosabb meghatározása, amelyekben kellően indokolt a használt berendezések vásárlása. A Finn Köztársaság szerint a „kellően indokolt esetekben” és a „támogathatóság feltételei” fogalmak szorosan kapcsolódnak egymáshoz, így azokat lehetetlen egymástól függetlenül alkalmazni. Elegendő tehát, hogy a tagállam meghatározza a támogathatóság feltételeit, illetve hogy ezek a feltételek teljesüljenek, ahhoz hogy a használt gépek vagy berendezések vásárlásához nyújtott támogatás kellően indokolt legyen.

19 A Bizottság azt válaszolja, hogy az első albekezdés egy főszabályt fogalmaz meg, amely szerint az EMVA terhére finanszírozott beruházások esetében a támogatható költségek az új gépek vagy berendezések vásárlására vagy pénzügyi lízingjére korlátozódnak. A második albekezdés értelmében csakis az első albekezdéstől eltérve és „kellően indokolt esetekben” tekinthető a használt berendezések vásárlása támogatható kiadásnak. Éppen ezért a tagállamnak konkrétan – egy előzetes definíció

révén – meg kell határoznia azokat a ritka, „kellően indokolt esetek[et]”, amelyekben támogatás nyújtható. Csakis az ilyen megközelítés felel meg egyrészt a közösségi mezőgazdasági beruházási támogatás 1698/2005 rendelet (21) preambulumbekezdésében meghatározott azon céljának, hogy a mezőgazdasági üzemek korszerűsítésével azok gazdasági teljesítményét növelje a termelési tényezők jobb felhasználása, különösen pedig új technológiák és innováció bevezetése révén, másrészt pedig az EMVA terhére nyújtott támogatás ugyanezen rendelet (23) preambulumbekezdésében meghatározott azon céljainak, hogy az elsődleges mezőgazdasági és erdészeti termékek feldolgozásának és piaci értékesítésének javítására ösztönözzön. A használt berendezésekhez nyújtott támogatások korlátozása az 1698/2005 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott célkitűzésnek is megfelel, amely a mezőgazdaság és az erdészet versenyképességének javítására irányul a szerkezetátalakítás, a fejlesztés és az innováció támogatása révén (lásd még az említett rendelet (46) preambulumbekezdését). Ezek a célok általában csakis új berendezésekbe való beruházások útján érhetők el.

20 Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének a Finn Köztársaság szerinti értelmezése ellentétes mind e bekezdés szerkezetével, amely egy főszabályt és egy eltérést határoz meg, mind pedig a főszabály és az eltérés közötti „jogszabályi hierarchiával”. E rendelkezés szövegéből az következik, hogy a használt berendezések vásárlásához nyújtott támogatás eltérés az új berendezések vásárlásának főszabályához képest, amely mint főszabály nem igényel külön indokolást. Pontosan e támogatás eltérést engedő jellege miatt a tagállamok csakis „kellően indokolt esetekben” – vagyis a meghatározásra és az indokolásra külön hangsúlyt fektetve – finanszírozhatják a használt berendezések vásárlását. Márpedig a Finn Köztársaság értelmezése olyan mértékben kiterjesztené az eltérés hatályát, hogy azt főszabállyá alakítaná. E tekintetben a Finn Köztársaság nem hivatkozhat mérlegelési jogkörére, mivel a „kellően indokolt esetekben” kritériumot minden tagállamban azonos módon kell értelmezni, és mivel a tagállamok kötelesek az 1974/2006 rendeletben világosan meghatározott keretek között maradni. Az 1974/2006 rendelet 55. cikkének (1) bekezdésében meghatározott eltérés tehát azt feltételezi, hogy a tagállam előzőleg helyesen megállapítja a „kellően indokolt esetek[et]”, vagyis a korlátozott számban, pontosan meghatározott eseteket. Ebben az összefüggésben a Bizottság vitatja azt az érvet is, amely szerint a „kellően indokolt esetekben” és „[feltételek], amelyek mellett a használt berendezések vásárlása […] támogatható kiadásnak minősül” kritériumok egymáshoz kapcsolódnak, és azokat együttesen kell alkalmazni. A Bizottság ebből arra következtetett, hogy a finn szabályozás nem határozza meg az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének megfelelően azokat a „kellően indokolt esetek[et]”, amelyekben – eltérést alkalmazva – a használt berendezések vásárlásához támogatás nyújtható.

21 A Törvényszék szükségesnek tartja, hogy az értékelését az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdése azon értelmezésének megalapozottságára összpontosítsa, amelyet a Bizottság az összefoglaló jelentéssel együtt értelmezett, megtámadott határozatban ismertetett. A felek nézeteltérése ugyanis főként az első és a második bekezdésnek tulajdonítandó értelmezésre, valamint a kettő közötti összefüggésre vonatkozik. Ez a cikk többek között a következőket írja elő:

„(1) A beruházások esetében a támogatható költségek a következőkre korlátozódnak:

[…]

b) új gépek vagy berendezések – beleértve az eszköz piaci értékéig a számítógépes szoftvert – vásárlása vagy pénzügyi lízingje […];

[…]

Az első albekezdés b) pontjától eltérve a tagállamok a mikro-, kis- és középvállalkozások esetében megállapíthatják azokat a feltételeket, amelyek mellett a használt berendezések vásárlása […] támogatható kiadásnak minősül. [helyesen: Az első albekezdés b) pontjától eltérve a tagállamok

kizárólag a mikro-, kis- és középvállalkozásokra vonatkozóan, és kellően indokolt esetekben, megállapíthatják azokat a feltételeket, amelyek mellett a használt berendezések vásárlása […] támogatható kiadásnak minősül.]”

22 A Bizottság szerint az első albekezdés egy főszabályt fogalmaz meg, amely szerint az EMVA terhére finanszírozott beruházások esetében a „támogatható kiadások” az „új gépek vagy berendezések vásárlás[ára] vagy pénzügyi lízingj[ére]” korlátozódnak. A második albekezdés értelmében kizárólag „az első albekezdés[től] eltérve”, vagyis az említett főszabálytól eltérve, és „kizárólag a mikro-, kis- és középvállalkozásokra vonatkozóan” „[állapíthatják meg] kellően indokolt esetekben azokat a feltételeket, amelyek mellett a használt berendezések vásárlása […] támogatható kiadásnak minősül”. Ezen eltérés alkalmazásához az érintett tagállamnak tehát a belső jogszabályaiban konkrétan meg kell határoznia egy előzetes definíció révén azokat a „kellően indokolt esetek[et]”, amelyekben kivételes jelleggel támogatás nyújtható a használt berendezésekbe történő beruházáshoz.

23 Ezzel szemben a Finn Köztársaság önmagában nem vitatja a második albekezdésnek az első albekezdéshez képest eltérést engedő jellegét, és lényegében azt állítja, hogy ezt az eltérést nem úgy kell érteni, mint egy szigorúan értelmezendő kivételt, hanem mint a mikro-, kis- és középvállalkozásokra vonatkozó sajátos rendszert. A tagállamok a mérlegelési jogkörüket gyakorolva szabadon alakíthatják ki ezt a rendszert, amelyben jogosultak meghatározni annak tartalmát, meghatározva a használt berendezések vásárlására fordított kiadások támogathatóságának „feltételeit”. Ezek a feltételek „szorosan kapcsolódnak” a „kellően indokolt esetek[hez]”, amelyeket az uniós jogi definíció hiányában a tagállam határozhat meg a mérlegelési jogkörét gyakorolva. Ahhoz, hogy a használt berendezések vásárlására fordított kiadások „kellően indokolt esetek[nek]” minősüljenek, elegendő, ha a nemzeti szabályozás megállapítja ezeket a támogathatósági „feltételeket”.

24 Az ily módon felmerült értelmezési kérdések megválaszolásához és az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésében foglalt rendelkezések konkrét hatályának, illetve a közöttük fennálló összefüggés megállapításához az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében szó szerinti, teleológiai, rendszertani és történeti értelmezésre van szükség (lásd ebben az értelemben: 2002. november 20-i Lagardère és Canal+ kontra Bizottság ítélet, T-251/00, EBHT, EU:T:2002:278, 72–83. pont; 2005. október 6-i Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság ítélet, T-22/02 és T-23/02, EBHT, EU:T:2005:349, 41–60. pont).

Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének szó szerinti értelmezéséről

A második albekezdés eltérést engedő jellegéről

25 A szó szerinti értelmezés keretében meg kell vizsgálni az első és a második albekezdés jogi természetét, valamint a kettő közötti kapcsolatot. Ebben az összefüggésben figyelemmel kell lenni arra a körülményre, hogy az uniós jog rendelkezései több nyelven kerülnek megfogalmazásra, és hogy valamennyi nyelvi változat egyaránt hiteles; így valamely uniós jogi rendelkezés értelmezése maga után vonja a nyelvi változatok összehasonlítását (lásd ebben az értelemben: 1982. október 6-i Cilfit és társai ítélet, 283/81, EBHT, EU:C:1982:335, 18. pont; 2007. november 7-i Németország kontra Bizottság ítélet, T-374/04, EBHT, EU:T:2007:332, 95. pont).

26 Márpedig, amint a felek többek között a tárgyaláson elismerték, a különböző nyelvi változatok összehasonlítása nem teszi lehetővé az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdése hatályának, és különösen az első és a második albekezdés közötti sajátos összefüggés jelentésének további pontosítását.

27 A második albekezdésben foglalt „eltérve” kifejezés jelentheti valamely főszabály hatályának korlátozását az egy vagy több, absztrakt módon meghatározott esetre külön szabályt felállítva, a *specialia generalibus derogant* és a *legi speciali per generalem non derogatur* jogelveknek megfelelően,

vagyis egy szigorú értelemben vett kivételt, vagy utalhat a szóban forgó szabályozás jogalkotójának azon döntésére, hogy a főszabályt bizonyos helyzetekben vagy bizonyos címzettek esetében nem kell alkalmazni, hanem rájuk egy sajátos és elkülönülő rendszer vonatkozik, amely kívül esik a szabályozás hatályán.

28 Ugyanis a felek nem vitatják, hogy az első albekezdés általános vagy főszabálynak minősül, és hogy a második albekezdés a mikro-, kis- és középvállalkozásokra eltérő megoldást ír elő, ami alapján mindenképpen eltérést engedő szabálynak minősíthető. Márpedig, a fenti 27. pontban kifejtettek szerint, ez a minősítés nem felel meg szükségképpen a szigorú értelemben vett kivételnek, hanem az általános vagy főszabályhoz képest sajátos és elkülönülő rendszer létezésére utalhat. Így az angol *derogation*, az olasz *deroga* és a portugál *derrogação* nem feltétlenül az *exception*, az *eccezione* és az *exceção* szinonimái. Ugyanígy a német *abweichend* és a holland *in afwijking* kifejezés „különbözőt” vagy „eltérőt” jelent, és nem utal feltétlenül kivételre. Végül a spanyol *no obstante* kifejezés jelentése „azonban”, ami nem szükségképpen utal egy szigorú értelemben vett kivételre.

29 Az, hogy a második albekezdés szigorú értelemben vett kivételnek vagy pedig olyan, eltérést engedő szabálynak minősül, amely megteremti annak lehetőségét, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások tekintetében egy sajátos és elkülönülő rendszert állapítsanak meg, nem dönthető el az alapján, hogy a nyelvi változatok többségében a *par dérogationt* jelentő szavak az „és” kötőszó segítségével elkülönülnek a mikro-, kis- és középvállalkozások esetében a „kizárólag” (*only; exclusivamente; unicamente; alleen*) határozószót alkalmazó második tagmondattól. Ugyanis nem derül ki egyértelműen, hogy az uniós jogalkotó szándéka a szigorú értelemben vett kivétel létrehozására irányult-e, vagy csupán arra, hogy a tagállamokat felhatalmazza, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások tekintetében egy eltérő és sajátos rendszert hozzanak létre, hiszen az „eltérve” és a „kizárólag” szavak együtt mindkét értelemben érthetők. Így a fent említett két korlátozó tényező együttes jelenléte ugyanabban a mondatban nem szolgáltat kellően világos és pontos iránymutatást arra nézve, hogy a második albekezdés szigorú értelemben vett kivételnek vagy egyszerűen olyan, eltérést engedő szabálynak minősül, amely megteremti annak lehetőségét, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások tekintetében egy sajátos és elkülönülő rendszert állapítsanak meg.

30 Ebből az következik, hogy a jelen ügyben nem szükségszerűen alkalmazandó a római jogi *singularia non sunt extendenda* elv által ihletett ítélkezési gyakorlat, amely szerint a kivételt előíró uniós szabályokat szigorúan kell értelmezni, azon főszabály hatékony érvényesülésének fenntartása érdekében, amelytől eltérnek (lásd ebben az értelemben: 2001. december 13-i Heininger-ítélet, C-481/99, EBHT, EU:C:2001:684, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. december 13-i BLV Wohn- und Gewerbebau ítélet, C-395/11, EBHT, EU:C:2012:799, 40. és 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), mivel ez a szigorú értelmezés nem kötelező, amennyiben a második albekezdés olyan, eltérést engedő szabálynak minősítendő, amely megteremti annak lehetőségét, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások tekintetében egy sajátos és elkülönülő rendszert állapítsanak meg.

31 Ennélfogva a szó szerinti értelmezés nem teszi lehetővé annak meghatározását, hogy a második albekezdés a fenti 30. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint szigorú értelemben vett kivételnek minősül-e, amint azzal lényegében a Bizottság érvel, hanem csupán annak megállapítását teszi lehetővé, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások tekintetében egy külön szabályt ír elő.

A „kellően indokolt esetekben” és a támogathatósági „feltételek” kritériumai közötti kapcsolatról

32 A második albekezdés konkrét hatályát illetően emlékeztetni kell arra, hogy a felek nem értenek egyet abban, hogy a második albekezdés csupán kivételes helyzetekben alkalmazandó-e, amelyeket ráadásul a tagállamnak a belső jogszabályaiban konkrétan és előre meg kell határoznia, vagy pedig szélesebb hatállyal rendelkezik, amely főszabály szerint felöleli mindazon helyzeteket, amelyek a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok mérlegelése szerint megfelelnek a belső jogszabályokban meghatározott

támogathatósági „feltételek[nek]”, amely feltételek végeredményben azokat a „kellően indokolt esetek[et]” jelentik, amikor az említett hatóságok úgy határoznak, hogy azokat alkalmazzák, és a szóban forgó szabályok céljainak megfelelően indokolják azok alkalmazását.

33 E tekintetben meg kell jegyezni először is, hogy – bármely nyelvi változatban – a második albekezdés egyértelmű megszövegezése szerint a tagállamok a mikro-, kis- és középvállalkozások esetében egy elkülönült és sajátos rendszer felállítása és végrehajtása tekintetében mérlegelési jogkörrel bírnak, amennyiben ennek érdekében „megállapíthatják azokat a feltételeket, amelyek mellett a használt berendezések vásárlása […] támogatható kiadásnak minősül”. Ugyanígy az sem vitatott, hogy a „kellően indokolt esetekben” kritériumot az uniós jog nem határozza meg, és hogy ennélfogva a tagállamok mérlegelési jogköre – a támogathatósági „feltételek” megállapításán túl – ezen esetek meghatározására is kiterjed.

34 Továbbá kétségkívül igaz, hogy az uniós jogalkotó egyrészt a „kellően indokolt esetekben”, másrészt pedig a támogathatósági „feltételek” kritériumoknak saját és elkülönült értelmet szándékozott tulajdonítani. Márpedig ez a megállapítás önmagában nem indokolhatja a Bizottságnak a „kellően indokolt esetekben” kitételre vonatkozó értelmezését, vagyis hogy a tagállamnak állítólag el kell fogadnia egy általános hatályú jogszabályt, amely pontosan meghatározza azokat az eseteket, amelyekben a használt berendezések vásárlása támogatható kiadásnak minősülhet. Ezzel szemben, a második albekezdés szerkezetét figyelembe véve, a „kellően indokolt esetekben” kritérium közvetlenül kapcsolódik a tagállam arra való felhatalmazásához és arra kiterjedő mérlegelési jogköréhez („kellően indokolt esetekben, megállapíthatják”), hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások esetében egy elkülönült és sajátos rendszert állítsanak fel és hajtsanak végre. E tekintetben végeredményben lényegtelen, hogy többek között a dán (*I behørigt begrundede tilfælde*) és a portugál változat (*Em casos devidamente fundamentados*) a „kellően indokolt esetekben” kitételt a második albekezdés legelején említi.

35 A fentiekre tekintettel a „kellően indokolt esetekben” kitétel csupán arra utal, hogy a tagállamnak a második albekezdés alapján a mérlegelési jogkörét milyen módon kell gyakorolnia, és mindenekelőtt e gyakorlatát indokolnia. Másképpen fogalmazva, a tagállam minden alkalommal, amikor úgy értékeli, hogy célszerű élni a felhatalmazással és az említett mérlegelési jogkörével, akár az általános hatályú jogszabályok elfogadására irányuló határozat keretében, akár a használt berendezések vásárlásával kapcsolatos valamely egyedi esetre vonatkozó határozat keretében köteles kifejteni a határozatát alátámasztó releváns indokokat, ahhoz hogy az említett kritériumoknak eleget tegyen, és ahhoz, hogy a Bizottság számára lehetővé váljon az erre vonatkozó ellenőrzés. Meg kell állapítani, hogy ez az értelmezés a második albekezdés valamennyi nyelvi változata alapján azonos, és hogy eleget tesz annak, hogy biztosítsa a Bizottság számára a megfelelő utólagos ellenőrzés lehetőségét arra vonatkozóan, hogy a tagállam a második albekezdés alapján fennálló mérlegelési jogkörét a vonatkozó uniós jogszabályoknak megfelelően gyakorolta-e (lásd még az alábbi 40. és 41. pontot).

36 Végül, amennyiben az uniós jogalkotó szándékában az állt volna, hogy a Bizottság értelmezésével összhangban álló szabályt fogadjon el, világosan meg kellett volna határoznia, hogy a tagállamok kötelesek olyan, általános hatályú szabályokat megállapítani, amelyek előre meghatározzák mindazokat az eseteket, amelyekben a használt gépek vagy berendezések vásárlása finanszírozhatónak tekinthető; a második albekezdés esetében azonban nem így történt. Márpedig a jogbiztonság elve értelmében a jogalanyok, köztük a tagállamok, nem kerülhetnek nehéz helyzetbe a velük szemben hátrányos pénzügyi jogkövetkezményeket előíró, nem egyértelműen megfogalmazott jogszabály értelmezésének nehézségei miatt (lásd ebben az értelemben, és analógia útján: 2004. április 29-i Sudholz-ítélet, C-17/01, EBHT, EU:C:2004:242, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2005. június 7-i VEMW és társai ítélet, C-17/03, EBHT, EU:C:2005:362, 80. pont; 2015. június 11-i Berlington Hungary és társai ítélet, C-98/14, EBHT, EU:C:2015:386, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 E körülmények között, a szó szerinti értelmezés keretében el kell utasítani a Bizottság érvelését, amely szerint – lényegében – egyrészt a második albekezdés szigorú értelemben vett kivételnek minősül az első albekezdésben meghatározott általános vagy főszabályhoz képest, másrészt pedig a tagállam a „kellően indokolt esetekben” kitétel alapján köteles előre egy általános hatályú jogszabályban konkrét indokolást adni, meghatározva ezeket az eseteket, és igazolva az ott rögzített egyes támogathatósági „feltételek” alkalmazását, annak elkerülése érdekében, hogy az állítólagos kivételek hatálya kiürítse a főszabály tartalmát, és megakadályozza annak hatékony érvényesülését.

Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének teleológiai értelmezéséről

38 A teleológiai értelmezés keretében figyelembe kell venni az 1698/2005 rendelet és az 1974/2006 rendelet általános célkitűzéseit, vagyis „a vidékfejlesztés támogatását”.

39 Az 1698/2005 rendelet (21) és (23) preambulumbekezdése ezt a célkitűzést különösen az alábbi módon fejti ki:

„(21) A gazdaságoknak nyújtott közösségi beruházási támogatás célja a mezőgazdasági üzemek korszerűsítésével azok gazdasági teljesítményének növelése a termelési tényezők jobb felhasználása révén, beleértve a minőséget, az ökológiai termékeket és a gazdaságon belüli és kívüli diverzifikációt is – ideértve a nem élelmiszer-termelő ágazatokat és az energianövényeket is – célzó új technológiák és innováció bevezetését, valamint a mezőgazdasági üzemek környezeti, munkahelyi biztonsági, higiéniai és állatjóléti feltételeinek javítását, […]

(23) Az elsődleges mezőgazdasági és erdészeti termékek feldolgozásának és piaci értékesítésének javítását olyan beruházások támogatásával kell ösztönözni, amelyek a feldolgozó- és értékesítőágazatok hatékonyságának növelését, a mezőgazdasági és erdészeti termékek megújuló energiává való feldolgozásának elősegítését, új technológiák és az innováció bevezetését, a mezőgazdasági és erdészeti termékek új piaci lehetőségeinek feltárását, a minőség hangsúlyozását, a környezetvédelem, a munkahelyi biztonság, a higiénia és állatjólét javítását célozzák, általában véve a helyi termékek értéknövelése terén jobb helyzetben lévő mikro-, kis- és középvállalkozásokra, valamint egy bizonyos méreten aluli egyéb vállalkozásokra összpontosítva, ugyanakkor az 1257/1999/EK rendeletben meghatározott feltételekhez képest egyszerűsítve a beruházási támogatás feltételeit.”

40 Így az 1698/2005 rendelet fő célja a mezőgazdasági üzemek, köztük többek között a kis- és középvállalkozások (kkv) korszerűsítésének és gazdasági teljesítményük növelésének lehetővé tétele, előnyben részesítve különösen az új technológiák bevezetését és az innovációt. Mindazonáltal e cél eléréséhez a kkv-k esetében nem feltétlenül szükséges, hogy kizárólag új vagy innovatív gépekbe, illetve berendezésekbe ruházzanak be. Kétségkívül egy ilyen beruházás finanszírozása elősegítheti a kkv-k korszerűsítését és versenyképességét, ami azonfelül kapcsolatban áll az arra irányuló céllal, hogy az innovatív technológiák révén hozzájáruljon a vidéki környezetben való élet és munka minőségének javításához, a gazdasági tevékenységek diverzifikálására való ösztönzéshez, és a környezet védelméhez. Ugyanakkor az ezen ágazatban tevékeny gazdasági szereplők többségét kitevő, az 1698/2005 rendelet (23) preambulumbekezdésének végén említett kkv-k esetében, amelyek pénzügyi forrásai általában csekélyebbek, mint amilyenekkel a nagyvállalkozások rendelkeznek, az új berendezésekbe történő beruházás nem mindig tud hozzájárulni e célok eléréséhez. Így előfordulhat, hogy az olyan használt gépek vásárlása, amelyek alacsonyabb áron magas műszaki szinttel rendelkeznek, vagy akár magasabb műszaki szinttel bírnak, mint más új berendezések, kielégítheti e vállalkozások igényét, és így még inkább hozzájárul a mezőgazdasági ágazat előrevetített modernizációja értelmében vett műszaki és gazdasági fejlődésükhöz.

41 Ebből a szempontból a tagállamok felhatalmazása arra, hogy a használt gépek vásárlását illetően a mikro-, kis- és középvállalkozások esetében egy elkülönült és sajátos rendszert állítsanak fel és hajtsanak végre, tökéletesen illeszkedik az 1698/2005 rendelet és az 1974/2006 rendelet célkitűzéseibe, és a Bizottság állításával ellentétben tehát nem követeli meg az említett rendszer szabályainak a szóban forgó célokra tekintettel való megszorító értelmezését. Ugyanakkor a második albekezdésben foglalt „kellően indokolt esetekben" kitételt e célkitűzésekkel összhangban kell értelmezni, annak elkerülése érdekében, hogy a tagállam a második albekezdés alapján a mérlegelési jogkörét az említett célkitűzésektől távol álló megfontolásoknak megfelelően gyakorolja, és annak lehetővé tétele érdekében, hogy a Bizottság e tekintetben hatékony ellenőrzést végezhessen.

42 Következésképpen a teleológiai értelmezés nem teheti kétségessé a második albekezdés szó szerinti értelmezésének eredményét.

Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének rendszertani értelmezéséről

43 Meg kell jegyezni, hogy az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének a szabályozási hátterén kívüli rendszertani értelmezése nem alkalmas arra, hogy cáfolja vagy megerősítse a második albekezdés szó szerinti értelmezésének eredményét.

44 E tekintetben az 1698/2005 rendelet 71. cikke (3) bekezdésének első albekezdéséből kitűnik, hogy a tagállamok hatáskörrel rendelkeznek arra, hogy meghatározzák a „kiadások jogosultsági [helyesen: támogathatósági] szabályait" az EMVA terhére történő vidékfejlesztési támogatások keretében. Bár ez a cikk utalhat arra, hogy a tagállamok főszabály szerint ennek érdekében kötelesek általános hatályú szabályokat elfogadni, az említett tagállamok mégsem rendelkeznek korlátlan mérlegelési jogkörrel az említett szabályok meghatározása terén, és az sem szükséges, hogy e szabályok egy bizonyos tartalommal rendelkezzenek. Mindenekelőtt a tagállamok feladata az, hogy az ebben az összefüggésben konkrétan alkalmazandó, vagy a szóban forgó jogalkotás konkrét jogalapját képező uniós szabályok által meghatározott feltételeket és korlátokat tiszteletben tartsák. Erről van szó az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdése második albekezdésének esetében, amely az 1698/2005 rendelet 71. cikke (3) bekezdésének első albekezdéséhez képest *lex specialis*, mindazonáltal jelentős mérlegelési jogkört hagy a tagállamoknak (lásd a fenti 33. pontot). Hasonlóképpen, bár ugyanezen rendeletnek az EUMSZ 310. cikk (5) bekezdésével, az EUMSZ 317. cikk első bekezdésével és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összhangban értelmezett 5. cikkének 7. pontja, amely szerint „[a] tagállamok biztosítják, hogy az EMVA által finanszírozott műveletek megfelelnek az [EUM]-Szerződésnek", arra kötelezi a nemzeti hatóságokat, hogy a Bizottsággal a hatékony és eredményes pénzgazdálkodás elvét tiszteletben tartva lojálisan együttműködjenek az uniós költségvetés végrehajtása érdekében, ezek az általános kötelezettségek nem szolgálhatnak hasznos információval az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének vitatott értelmezését illetően.

45 Így ezen általános szabályokból és elvekből nem lehet a második albekezdés pontosabb, a fenti 25–42. pontban kifejtett szó szerinti és teleológiai értelmezés eredményein túlmutató értelmezésére következtetni, különösen nem a „kellően indokolt esetekben" és a támogathatósági „feltételek" kritériumokat, valamint az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének keretében fennálló kapcsolatukat illetően.

46 Ennélfogva ezek a rendelkezések nem szolgálnak további pontosítással az említett kritériumok értelmezését illetően.

Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének a korábbi és a későbbi rendelkezések fényében történő értelmezése

47 Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének a korábbi rendelkezések fényében történő értelmezése keretében hivatkozni kell az 1698/2005 rendelet és az 1974/2006 rendelet hatálybalépése előtt alkalmazandó releváns szabályokra.

48 E tekintetben hatályban volt az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalapból (EMOGA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról, valamint egyes rendeletek módosításáról, illetve hatályon kívül helyezéséről szóló, 1999. május 17-i 1257/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 160., 80. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 25. kötet, 391. o.) és az 1257/1999/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2002. február 26-i 445/2002/EK bizottsági rendelet és 2004. április 29-i 817/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 74., 1. o. magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 35. kötet, 269. o.; illetve HL L 153., 30. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 46. kötet, 87. o.). Az 1974/2006 rendelet 55. cikkének (1) bekezdésével ellentétben a 445/2002 rendelet 22. cikke első bekezdésének b) pontja nem tartalmazott kifejezett rendelkezéseket a használt berendezések vásárlására vagy a kkv-kre vonatkozóan, hanem csak „új gépek és berendezések, ideértve a számítástechnikai szoftvereket” vonatkozásában támogatható kiadásokra terjedt ki. Ugyanez igaz a 817/2004 rendelet 27. cikkére.

49 Ezzel szemben a használt gépek vásárlásához kapcsolódó kiadások támogathatósága a strukturális alapok terén biztosított volt, mégpedig a strukturális alapok által társfinanszírozott tevékenységek kiadásainak támogathatósága tekintetében az 1260/1999/EK tanácsi rendelet alkalmazása részletes szabályainak megállapításáról szóló, 2000. július 28-i 1685/2000/EK bizottsági rendeletben (HL L 193., 39. o.; magyar nyelvű különkiadás 14. fejezet, 1. kötet, 122. o.). Ugyanez igaz a strukturális alapok által társfinanszírozott tevékenységek kiadásainak támogathatósága tekintetében az 1260/1999/EK tanácsi rendelet alkalmazása részletes szabályainak megállapításáról szóló 1685/2000/EK rendelet módosításáról és az 1145/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. március 10-i 448/2004/EK bizottsági rendeletre (HL L 72., 66. o.; magyar nyelvű különkiadás 14. fejezet, 2. kötet, 3. o.).

50 Ebből következik, hogy az 1698/2005 rendelet és az 1974/2006 rendelet hatálybalépése előtt a használt berendezések költségeinek támogathatósága a strukturális alapokra vonatkozó szabályozásnak valóban tárgyát képezte, de nem tartozott az 1257/1999 rendelet hatálya alá.

51 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy az 1698/2005 rendeletet és az 1974/2006 rendeletet az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról és az 1698/2005/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 17-i 1305/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 347., 487. o.), valamint az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló, 1305/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet kiegészítéséről, valamint átmeneti rendelkezések bevezetéséről szóló, 2014. március 11-i 807/2014/EU felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL L 227., 1. o.) felváltotta. Az 1305/2013 rendelet 45. cikkének (6) bekezdésében előírt felhatalmazás alapján a Bizottság elfogadta a 807/2014 felhatalmazáson alapuló rendelet 13. cikkének b) pontját, amely értelmében „a tagállamok vidékfejlesztési programjukban meghatározzák, milyen feltételek mellett minősülhet a használt berendezések vásárlása támogatható kiadásnak”. Ellentétben az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével, ezen újabb szabályok tehát nem határoznak meg egy külön rendszert a kkv-kat illetően, és nem is írják elő a „kellően indokolt esetekben” kitételt. Egyébiránt a használt berendezések vásárlásának támogathatóságára vonatkozó feltételeket illetően kifejezetten megkövetelik, hogy a tagállamok általános hatályú szabályokat fogadjanak el „a vidékfejlesztési programjukban”.

52 A fenti megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy sem a szóban forgó szabályozás, sem pedig a későbbi szabályozás keletkezéséből nem lehet következtetést levonni az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének konkrét hatályára vonatkozóan.

53 Végül, a strukturális alapokra vonatkozó eltérő szabályok sem befolyásolhatják ezt az értékelést, mivel a 445/2002 rendelet 39. cikke kimondja, hogy ugyanezen rendelet 22. cikke az 1685/2000 rendeletben foglalt – általánosabb – szabályokhoz képest *lex specialis*, úgyhogy a Finn Köztársaság semmiképpen sem hivatkozhat megalapozottan ez utóbbi szabályokra.

Végkövetkeztetés az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdése második albekezdésének értelmezéséről

54 A fenti megfontolások összességére és különösen a fenti 25–37. pontban kifejtett szó szerinti értelmezésre tekintettel meg kell állapítani, hogy az 1974/2006 rendelet 55. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a második albekezdés felhatalmazza a tagállamokat – ennek érdekében mérlegelési jogkört biztosítva számukra – arra, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások esetében egy elkülönült és sajátos rendszert állítsanak fel és hajtsanak végre, meghatározva azokat a feltételeket, amelyek mellett a használt berendezések vásárlása támogatható kiadásnak tekinthető, anélkül hogy a tagállamnak konkrétan és előre definiálnia kellene egy általános hatályú jogszabályban azokat az eseteket, amelyekben a beruházás „kellően indokolt eset[nek]” felel meg. Ugyanakkor ez utóbbi kritérium megköveteli, hogy a tagállam – a mérlegelési jogkörét gyakorolva – akár az általános hatályú szabályok megállapítására vonatkozó határozat keretében, akár valamely egyedi esetre vonatkozó határozat keretében megjelölje azon indokokat, amelyekből kitűnik, hogy ezt a határozatot a releváns belső és uniós szabályozás kritériumainak és célkitűzéseinek megfelelően fogadta el.

55 Következésképpen a megtámadott határozat téves jogalkalmazás eredménye, amennyiben az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének téves értelmezéséből indul ki, ennélfogva teljes egészében meg kell semmisíteni, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a Bizottságnak a finn szabályozás említett cikkel való összeegyeztethetőségére vonatkozó értékelése is hibás-e. E tekintetben ugyanis elegendő azt megjegyezni, hogy a Bizottság csupán a használt gépek vagy berendezések vásárlása támogathatóságára vonatkozó feltételek túl széles hatályát, valamint a „kellően indokolt esetek[nek]” a 632/2007. sz. rendeletben való konkrét és előzetes meghatározásának elmulasztását vitatja, ami pontosan az e rendelet 55. cikke (1) bekezdésének téves értelmezéséből ered.

A költségekről

56 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

57 Mivel a Bizottság pervesztes lett, a Finn Köztársaság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) Garanciarészlege, az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) terhére a tagállamok által kifizetett egyes kiadásoknak az európai uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló, 2013. december 12-i 2013/763/EU bizottsági végrehajtási határozatot annyiban megsemmisíti, amennyiben ez a határozat a Finn Köztársaság bizonyos kiadásainak az EMVA terhére történő uniós finanszírozását az uniós szabályoknak való meg nem felelés miatt 927 827,58 euró összegben kizárja.**

2) **A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**

Prek Labucka Kreuschitz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. december 11-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 1

Az eljárás és a felek kérelmei 3

A jogkérdésről 4

A jogvita tárgyáról 4

Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének szó szerinti értelmezéséről 6

A második albekezdés eltérést engedő jellegéről 6

A „kellően indokolt esetekben” és a támogathatósági „feltételek” kritériumai közötti kapcsolatról 7

Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének teleológiai értelmezéséről 9

Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének rendszertani értelmezéséről 10

Az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének a korábbi és a későbbi rendelkezések fényében történő értelmezése 11

Végkövetkeztetés az 1974/2006 rendelet 55. cikke (1) bekezdése második albekezdésének értelmezéséről 12

A költségekről 12